

C. J. F. Sven: Det foreliggende Lovforslag er, som det allerede er omtalt flere Gange under denne Forhandling, fremkommet paa Grundlag af en Betænkning, der er afgivet af et af Indenrigsministeren nedsat Udvalg. Det er ligeledes sagt, at dette Udvalg i alt væsentligt er blevet enigt og ret hurtigt blevet enigt. Dette er rigtigt. Hvor megen Betydning man nu kan lægge i dette Faktum, ved jeg ikke, thi om det Udvalg, som her har haft til Op-gave at udarbejde Forslag til en ny Lov om Sundhedsstyrelsen, er der jo det særlige at bemærke, at Formanden for selve Udvalget var Sundhedsstyrelsens Formand, og dernæst var der i dette Udvalg indsat fire Ofre, tør jeg næsten sige, der med stor Skønsomhed var udvalgt fra de respektive fire store Partier paa Rigsdagen. Det var ikke overladt til Partierne selv at udpege dem, men man havde paa Forhaand med stor Skønsomhed sørget for, at det blev Partnere, som der kunde være Udsigt til at opnaa et Resultat med. Dette siger jeg ikke for at forklejne Resultatet, det er jo muligt, at der er kommet et godt Resultat ud af det; men jeg ønsker at pege paa, at man her er ved at komme ind paa en ny Fremgangsmaade fra den højtærede Indenrigsministers Side. Jeg tror ikke, den højtærede Indenrigsminister skal gaa videre ad den Bane, for vil man have Partierne repræsenteret, maa det være *Partierne selv*, der bestemmer, hvem de vil sætte ind i de paagældende Udvalg, idet de ellers bliver at betragte som interne ministerielle Kommissioner, der har faaet efter den til enhver Tid værende Ministers eget Tykke adjungeret nogle politiske Gidsler, som i Virkeligheden *ikke* kan betragtes som politiske Gidsler.

Hvad selve Lovforslaget angaar, er Formaålet: at faa en mere tidssvarende Lovgivning med Hensyn til Sundhedsstyrelsens Administration, sikkert paa sin Plads. Hvorvidt nu dette naas ved det her forelagte Lovforslag, bliver derimod et noget andet Spørgsmaal. Man kan overfor det Problem, hvorledes man nu skal ordne Administrationen i Sundhedsstyrelsen, gaa forskellige Veje. Man kan skabe et stærkt Styre, der praktisk talt gør Styrelsens Formand eller Medicinaldirektøren, hvad man nu vil kalde ham, til en Slags Diktator, til

en Mand, der praktisk talt har Enevælde, eller man kan søge at skabe en kollegial Forsamling, saaledes at Afgørelsen kommer til at hvile paa det bredest mulige Grundlag. Nu er man her i dette Lovforslag kommet ind paa den Linie at gøre Medicinaldirektøren praktisk talt eneraadende. Jeg siger ikke paa Forhaand, at dette er galt, det er muligt, det er rigtigt; men hvis man vil gaa den Vej, bør det gennemføres konsekvent, og saa bør man ikke søge at camouflere det, og selv om det ikke er forsættligt, at man camouflerer det, er der ingen Grund til at hæfte ved Lovforslaget en hel Del Sirater, saaledes at man tilsyneladende faar det Indtryk, at Medicinaldirektøren ikke i Fremtiden vil være enevældig, for det vil han være.

Naar vi ser paa Lovforslaget, saaledes som det ligger her paa Rigsdagens Bord, gaar det, for saa vidt angaar den hygiejnisk-lægelige Afdeling, ud paa, at alle Sager behandles og afgøres af Medicinaldirektøren. Det er det første. Det er Hovedsynspunktet, og det er jo en ikke ringe Kolbøtte i Modsætning til den nugældende Lov, hvori der udtrykkeligt staar, at Sundhedsstyrelsens Formand kun paa egen Haand kan afgøre mindre vigtige Sager. Ganske vist tilføjes der i Lovforslaget, at Medicinaldirektøren staar inde for, at han inden sin Afgørelse har søgt den fornødne Bistand hos den Stab af Konsulenter, der skal være knyttet til Sundhedsstyrelsen, men det siges udtrykkeligt i Lovforslaget, at Skønnet udøves af Medicinaldirektøren, og hans Myndighed her er kun begrænset af Bestemmelsen om, at han har indhentet den Bistand, der efter hans Mening er paakrævet i den paagældende Sag efter dennes Art, altsaa fuldkommen skønsmæssigt.

Et senere Sted i denne Paragraf, hvori denne Regel findes, nemlig § 10, staar der en yderligere Ting, der viser, at Meningen er at gøre Medicinaldirektøren til en Slags Diktator, idet der i Stykke 6 fastslaas, at i Sager af mere principiel Betydning er det en Pligt for Medicinaldirektøren at tilkalde — atter efter eget Skøn — en Konsulent og drøfte Sagen med vedkommende. Nu vil jeg sige, at Konsulenten og Medicinaldirektøren ikke er enige, og for dette Tilfælde er der saa fastsat, at hvis Uenigheden er af